

Η επιλογή των διευθυντών σχολείων και ο αντισυνταγματικός νόμος του 2015

Είναι πολύ ενδιαφέρουσες οι απόψεις που ακούγονται και γράφονται μετά την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας (ΣΤΕ) για την αντισυνταγματικότητα του τελευταίου νόμου (4327/15-05-2015) με τον οποίο επελέγησαν οι διευθυντές σχολείων το 2015. Οι τότε εμπνευστές του (Μπαλτάς και Κουράκης) για να ικανοποιήσουν τους κομματικούς δημοκόλακες που φαντασιώθηκαν αμεσοδημοκρατία εγκλώβισαν τους συλλόγους των διδασκόντων σε μία ψευδεπίγραφη «νίκη». Το «μαζί τα φάγαμε» στη νέα του εκδοχή: μαζί τους βγάλαμε - γι' αυτό κάντε τώρα μόκο. Ημιμάθεια, πλήρης αμάθεια ή καλομελετημένο σχέδιο;

Αντιγράφω από τον αδαή δάσκαλο του Ζακ Ρανσιέρ: «Ο άνθρωπος που υπακούει στη λογική δεν έχει ανάγκη ούτε νόμους ούτε δικαστές. [...] Δεν υπάρχουν παράφρονες εκτός από αυτούς που υποστηρίζουν την ανισότητα και την κυριαρχία, αυτούς που επιθυμούν να έχουν δίκιο. Η λογική αρχίζει εκεί που σταματούν οι λόγοι που συγκροτήθηκαν με σκοπό να έχουν δίκιο, αρχίζει εκεί που αναγνωρίζεται ισότητα: δεν πρόκειται για ισότητα θεσπισμένη από το νόμο ή με τη βία, ούτε για ισότητα που γίνεται παθη-

Του
Κώστα Κωνσταντίνου*

τικά δεκτή, αλλά για την ισότητα στην πράξη, που επιβεβαιώνεται σε κάθε βήμα...».

Δεν θα σταθώ στις διάφορες ιδέες για το δέον γενέσθαι. Άλλωστε ο αρμόδιος υπουργός Κώστας Γαβρόγλου δήλωσε το αυτονόητο, ότι θα συμμορφωθεί με την απόφαση του ΣΤΕ. Παρόλο όμως που γνώριζε από καιρό το περιεχόμενό της και παρά τις βαρύγδουπες δηλώσεις του φάνηκε για άλλη μια φορά η ανοργανωσιά και η ανετοιμότητα (δεν θα ήθελα να πω και ανεντιμότητα) με την οποία αντιμετωπίζει το θέμα. Με βαριά καρδιά μάλιστα, αφού κατά δήλωσή του η απόφαση «τους κόβει τα πόδια».

Σέρβιραν έτσι στον εκπαιδευτικό κόσμο (ακόμα) μία αυταπάτη ελέγχου και λαϊκής βούλησης, χρήσιμο άλλοθι για τους πάλοι ποτέ λαλίστατους και νυν άλαλους καθο-

δηγητές των συντεχνιών (ΕΛΜΕ, ΟΛΜΕ). Κατασκευάσαν κάτι που, όπως αποδείχτηκε, αντιτίθεται στη βάση των συνταγματικών μας θεσμών περί διαφάνειας, αξιοκρατίας και ισότητας. Και αυτό συνέβη κυρίως επειδή α) περιορίστηκαν απαράδεκτα οι επιλογές των υποψηφίων ως προς τα σχολεία που μπορούσαν να θέσουν υποψηφιότητα, β) αποκλείστηκαν οι υποψήφιοι που κατά τη μυστική ψηφοφορία του συλλόγου διδασκόντων πήραν το κάτω από 20% ποσοστό του «έτσι θέλω» και γ) χωρίς καμία αξιολόγηση, ανώνυμα, χωρίς λογοδοσία (και επομένως ανεύθυνα) διεγράφησαν όχι πλέον μυστικά αλλά μυστικοπαθώς, οι σπουδές, οι εργασίες, το έργο και οι ικανότητες μη αρεστών ανθρώπων. Και όλα αυτά για τη σημαία του κομματισμού και στην πλάτη του δασκάλου, που είναι υποχρεωμένος να τηρεί τους όποιους νόμους. Δυστυχώς, ακόμη και μετά την απόφαση του ΣΤΕ υπάρχουν εκείνοι που επιχειρηματολογούν όχι πλέον στα όρια της γελοιότητας (μιας και έχει ξεπεραστεί ήδη από καιρό) αλλά στα όρια της επικινδυνότητας, αν όχι του φασισμού. Για Σύνταγμα και διάκριση εξουσιών, για σεβασμό των αποφάσεων της δικαιοσύνης,

ούτε λόγος.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο είναι που είπα στην αρχή ότι δεν θα σταθώ στις διάφορες απόψεις για το δέον γενέσθαι. Επειδή αποδεικνύεται ότι η απειλή για τη δημοκρατία μας - η απειλή για τις αρχές επάνω στις οποίες αυτή στηρίζεται - δεν εντοπίζεται μόνον στους χρυσαυγίτες νοσταλγούς του ναζισμού αλλά και σε όσους ζουν ανάμεσά μας με μύθους μαζικοτήτων. Ναι. Είναι αυτοί των οποίων τα πολυκαιρισμένα αναγνώσματα της πατενταρισμένης και ιδιόκτητης αριστεροσύνης (δεν γνωρίζω εάν είναι σύριζα ή ξύφαλτσα) αρνούνται τα πρόσωπα των άλλων, αφού ως ανομολόγητο αλλά εμφανές και μοναδικό «όραμά» τους έχουν τον έλεγχο του κράτους και μέσω αυτού τη χειραγώγηση του εξαρτώμενου πολίτη. Να έχει ο πολίτης ανάγκη το κράτος για να λογικεύεται ως ψηφοφόρος. Δεν είναι δα και τίποτα καινούργιο. Να το βλέπεις όμως και από τους πρώτη-φορά ηθικοπλεονέκτες; Στην πατρίδα μας υπάρχει, με άλλα λόγια, έλλειμμα δημοκρατίας και περίσσειμα βούλησης για την πάση θυσία επιβολή. Το «ηθικό πλεονέκτημά» σου δηλαδή (αν υπάρχει ολότελα) δεν το διατυμπανίζεις ως κεκτημένο

ούτε το περιφέρεις δίκην δίσκου αλλά αφήνεις τους άλλους να το γνωρίσουν στην πράξη - για να σου το αναγνωρίσουν δικαιωματικά στο τέλος. Εν προκειμένω, το πρωθυπουργικό πάλοι ποτέ σύνθημα «ή εμείς ή αυτοί» προδίδει με το χειρότερο τρόπο την απειλητικότερη δυνατή εξουσιαστική νοοτροπία περί κοινωνικής δικαιοσύνης εν ονόματι της ιδιωτικής λογικής. Η ισότητα και η αξιοκρατία όμως μένουν τότε ένα γράμμα κενό, δυστυχοσέες μεταξύ της ισοπεδωτικής απόρριψης του παρελθόντος των «κακών άλλων» και της εύκολης δικαιολογίας για κάθε ανεκπλήρωτη υπόσχεση. Θέλω να πιστεύω ότι εντός της Βουλής, με το νέο νομοσχέδιο που έρχεται, το Σύνταγμα στην Εκπαίδευση θα αποκατασταθεί και ότι θα υπάρξει σεβασμός στην αστική μας δημοκρατία. Ότι θα ισχύσει στο τέλος η αξιοκρατία στην πράξη από τους θα-είμαστε-κάθε-λέξη-του-Συντάγματος. Εάν όχι και μέχρι τότε, τα νταούλια των αγορών θα τα βαράμε μεταξύ μας. Για τον επικήδειο.

* Ο Κώστας Ν. Κωνσταντίνου είναι φιλόλογος στο 3ο Γενικό Λύκειο <http://kostaskonstantinou.com>